

0,7% de l'IRPF: el Constitucional, només quan interessa

Més de la meitat dels catalans vam marcar amb una X la casella "Per a altres finalitats socials" a l'impost sobre la renda de les persones físiques. Això vol dir que un 0,7% dels nostres impostos s'han de dedicar a donar suport a entitats socials i ambientals. A Catalunya es recaptin, pel cap baix, uns 20 milions d'euros per aquest concepte. L'any 2009, es va introduir un doble canvi. D'una banda, es va incrementar el percentatge del 0,5239% al 0,7%, i, de l'altra, es van incorporar objectius ambientals per invertir part dels diners recaptats a través d'aquesta casella. El canvi va ser efectiu per un acord amb l'Església catòlica però, de retruc, es generaven més recursos per a les entitats socials i les entitats ambientals podien finalment optar a finançar-se per aquesta via, una interessant novetat des que es va incloure aquesta opció a mitjans del anys 80.

Aprofitant l'avinentesa, aquell any 2009, la ministra Espinosa, del ministeri de Medi Ambient, Medi Rural i Mari, va decidir canviar les regles del joc. Va impulsar una nova convocatòria de finançament per decidir el destí dels nostres impostos, malgrat les competències de la Generalitat en matèria ambiental. La convocatòria es va emetre des del ministeri amb unes condicions sorprenents: només s'hi podien presentar projectes que es desenvolupessin en cinc comunitats autònomes i només es podien presentar a la convocatòria entitats registrades al Protectorat del ministeri, un anacrònic registre que acull un ínfim grapat d'entitats estatals.

El resultat: el 99% de les entitats ambientals catalanes no podien presentar-s'hi. El paper del govern de la Generalitat quedava restringit a emetre un informe.

Superada la perplexitat, la resposta del Govern va ser ferma, i les reclamacions justes, permanents. La reacció del ministeri no només ha estat el silenci, sinó que ha mantingut els requisits a les convocatòries posteriors. Pel cap baix, 4 milions d'euros per a les entitats ambientals catalanes s'han esfumat. Govern, entitats i parlamentaris a Madrid van impulsar la presentació de proposicions no de llei que van ser aprovades. Per al vessant ambiental va ser Joan Herrera qui ho va plantejar el 2009 i tots els partits catalans van donar-hi suport, també el PP, mentre el PSC s'ho mirava.

FREDERIC XIMENO

BIÒLEG I EMPRESARI

Enfonsar la xarxa cívica catalana és un daltabaix que ens hipoteca el present i el futur

En aquest punt de la crònica dels fets ja val la pena fer la reflexió següent: si una proposició no de llei al Congrés de Diputats no té cap efecte, per què n'hauria de tenir una declaració política al Parlament de Catalunya, per posar un exemple?

La història, però, continua. El govern de la Generalitat va presentar, davant la inacció, recurs d'inconstitucionalitat. Per a les convocatòries de l'àmbit social, tot i que menys restrictives, ja fa temps que diversos governs autonòmics presenten recursos als tribunals per territorialitzar aquest impost. Les diverses instàncies judicials, inclòs el Constitucional, ja han resolt a favor seu fins a 12 vegades, segons em diu Toni Codina, director general de la Taula del Tercer Sector.

CÈLIA ATSET

CARTES I MISSATGES

Música i ensenyament

No fa gaire, en aquest mateix diari un lector ressaltava la relació que hi havia entre dos fets: per una banda, que unes persones havien tret les millors notes en la selectivitat, i, per l'altra, que quasi totes aquestes persones feien estudis de música. I es preguntava si això era casualitat o no.

Com a professor de música de secundària puc dir que efectivament hi ha una gran relació entre els estudiants de música (sobretot clàssica) i els millors alumnes, i he arribat a la conclusió que això es deu a dos fets: la música és la més abstracta de les arts i, sens dubte, apreciar-la requereix capacitat d'abstracció –una capacitat que es desenvolupa precisament en l'adolescència i que costa molt als infants– i molta disciplina, ja que obliga a treballar i treballar sense defallir. No hi ha cap exemple millor que la música.

Doncs tot això que he explicat, la llei del senyor Wert ho vol destruir. Si s'aprova, la música passarà a ser una assignatura optativa i per tant els alumnes podran arribar a

la universitat sense saber-ne absolutament res. Increïble.

JORDI PLAIA MUNTANER
BARCELONA

No, Carme, no

Un funcionari de l'Estat insulta els catalans, emulant el famós Galinsoga, director de *La Vanguardia*, que va provocar una reacció immediata de molts barcelonins, que es van donar de baixa del diari. I això, en ple franquisme. El funcionari de marres ens diu que els catalans som una merda i és destituït de manera fulminant. Només faltaria. Però surt la inefable Carme Chacón i diu que els independentistes som uns fanàtics. Embolica que fa fort. No, Carme, no. L'insultant no va pas dir que els independentistes fóssim una merda. Va insultar tots els catalans. A tu també. Jo no sé a què jugues. Sembla una competició amb el fantàstic Toni Cantó, que tants moments hilarants ens proporciona. A veure qui la diu més grossa.

ANTONI BOIXADÓS I BISBAL
MONTAGUT I OIX

Per a qui són les retallades?

M'entristeix llegir al diari que la Diputació de Girona paga més d'un milió d'euros a 10 assessors. Sóc diplomada en biblioteconomia i documentació. Vaig entrar a treballar a la Casa de Cultura a Girona, que pertany a la Diputació, per gestionar, catalogar i dinamitzar el Centre de Documentació i Arxiu Històric. Es va convocar la plaça, vaig passar tot el protocol amb els altres candidats i vaig guanyar-la. Il·lusionada, vaig començar a gestionar la base de dades. Però va canviar la direcció, van arribar les retallades i van decidir tancar-lo. Em van oferir una baixa de maternitat com a gestora cultural, i un cop acabada la baixa, a l'atur.

El que més greu em sap és que han tancat una petita part de la nostra ciutat, un fons riquíssim, amb tot el material que ha generat la Casa de Cultura. Per a què han servit 4 anys de feina? Per què retallen el meu sou de mitja jornada, que els suposava una despesa d'uns 14.000 euros bruts a l'any, i després es gasten més d'un milió d'euros en els suposats assessors?

IMMA GAROLERA PAGÈS
GIRONA

La prohibició del burca

Estic d'acord amb la prohibició del burca als espais públics perquè no vull que es normalitzi una peça que no pot ser considerada, en absolut, una manera de vestir. Però em molesta l'argument de la seguretat per diversos motius.

En primer lloc, perquè estigmatitza qui el porta, i omet la responsabilitat del seu entorn familiar i cultural.

En segon lloc, cal reconèixer que és molt fàcil de rebatre i dona cabuda a arguments com la comparació amb un casc de moto, quan és evident que les connotacions són molt diferents.

En tercer lloc, eludeix el que hauria de ser un debat molt més profund sobre els límits entre els drets individuals i el relativisme cultural.

Un argument més contundent i menys confús seria el de la preservació de la igualtat com un principi inalienable de la nostra cultura. Per què deu ser que recorrem a tota mena d'eufemismes per evitar-ho? Segurament, perquè això ens obligaria a revisar altres pràcti-